

A wi d'Uobsbäm si geluoden,
 Kiischte vun de besten Zorten;
 dat get Kwatsche — Birefluoden
 A fir d'Kirmes Fiz an Torten!

Ous dem Wengert schecken d'Riewen
 dir de se'ße Wäigeroch:
 Alles flockst a vollem Liewen,
 d'Planzen, d'De'er, d'Menschen och.*)

Dann och le'ß d'a ronnen Zuohlen³
 dengem Geescht alt wuohl de Laf:
 Wa's du fir de Stoot muß huolen,
 wat da bleift nach zum Verkaf.

Awer he'sch d'och, wi et donnert,
 fären hanner Bierg an Dall,
 datt däi Be'fche menkt verwonnert,
 önnrem Buodem wir de Schall?

Kuck, nu kommen, aß wi Risen,
 d'Wolke schwarz dohir gejet!
 Däischter kucken s'op deng Wissen,
 an se dräen denger Sot.

Sturm aß hirem Won säin Täißel,
 an hir Pärd sin d'wellt Geros,
 Flam a Feier aß hir Gäißel,
 an den Donner aß hir Strooß.

'T kömmt op ro'de Feierfliichten
 an 't verwallt den Hirt an d'Herd,
 d'Böscher kraachen, an all Friichten
 len sech mam Gesiicht op d'Erd.

Dach sief ro'heg! Fort zitt d'Wieder!
 Kuck, de Rebo' steht schuns do,
 an him kucke Gras a Blieder
 an den Uobsbam ro'heg no!

*) Ms. «an d'brav Menschen och», was einen überzähligen Fuß ergibt.